

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 czerwca 2019r. wydanym w sprawie z powództwa Politechniki (...) w Ł. przeciwko J. R. o wydanie, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieście w Łodzi nakazał J. R. opróżnienie wraz z mieniem i wydanie powódce pokoju mieszkalnego nr (...) znajdującego się w budynku IX (...) Politechniki (...), położonego przy ul. (...) w Ł., nadto rozstrzygnął o kosztach pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu i nie obciążył pozwanego kosztami procesu.

W ramach podstawy faktycznej opisanego wyroku Sąd Rejonowy ustalił, że Politechnika (...) w Ł. jest właścicielem nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), na terenie której posadowiony jest budynek IX (...) Politechniki (...) w Ł.. J. R. był (...) Politechniki (...) i został mu przydzielony pokój mieszkalny w IX (...) Politechniki (...), który zajął. Zasady zakwaterowania w (...) Politechniki (...) reguluje Komunikat Prorektora do spraw (...) z dnia 30 września 2015r. „Regulamin Porządkowy (...) Studenckich na Osiedlu (...) PŁ”. W § 14 ust. 1, 2 i 3 Regulaminu wskazano, że miejsce w (...) Studenckim przyznawane jest na okres do końca semestru letniego w danym roku akademickim z wyłączeniem okresu wakacji letnich, zaś warunkiem zamieszkiwania w (...) Studenckim jest brak zaległości w opłatach za zakwaterowanie. Na pisemny wniosek mieszkańca (...) Studenckiego możliwe jest zakwaterowanie na okres wakacji. Osoby posiadające zaległości nie mają prawa do zamieszkiwania od czasu ich uregulowania. Zgodnie z § 39 Regulaminu, mieszkaniec może utracić prawo do zamieszkiwania w (...) Studenckim m.in.: po wpływie okresu, na jaki zostało przydzielone mu miejsce, po uprawomocnieniu się decyzji o skreśleniu z listy studentów, w przypadku dwumiesięcznego zalegania z wniesieniem opłaty za miejsce w (...) Studenckim. Pozwany zamieszkując w spornym pokoju wystąpił z wnioskiem o przedłużenie jego prawa do zakwaterowania w (...) Studenckim na rok akademicki 2014/2015. Wniosek nie został uwzględniony, Komisja ds. Zakwaterowań Samorządu (...) Politechniki (...) wydała decyzję o nieprzyznaniu pozwanemu miejsca w (...) Studenckim. Stanowisko to zostało podtrzymane przez Prorektora ds. (...), który ze względu na sytuację rodzinną i majątkową pozwanego, zezwolił pozwanemu na zakwaterowanie w zajmowanym pokoju w (...) Studenckim w okresie od 10 lipca 2014r. do 31 sierpnia 2014r. Jednocześnie zastrzeżono, że pozwany ma opuścić zajmowany pokój do dnia 5 września 2014r.

Sąd Rejonowy nadto ustalił, że dnia 22 kwietnia 2015r. pozwany został skreślony z listy (...) Politechniki (...) z powodu stwierdzenia braku postępów w nauce. Ostateczną decyzją z dnia 9 listopada 2015r. Rektor Politechniki (...) w Ł. utrzymał w mocy decyzję z dnia 22 kwietnia 2015r. Skarga pozwanego od opisaney decyzji została oddalona wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. z dnia 3 lutego 2016r., skarga kasacyjna od tego wyroku została oddalona wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 lipca 2018r.. Sąd Rejonowy ustalił także, że protokołem z dnia 23 maja 2017r. stwierdzono, iż w dniu 23 maja 2017r. komisyjnie podjęta została próba doręczenia pozwanemu w pokoju nr (...) pisma z dnia 22 maja 2017r. podpisanego przez Dyrektora Osiedla (...) PŁ, wzywającego pozwanego do opuszczenia zajmowanego pokoju w (...) Studenckim, w terminie 14 dni od otrzymania pisma, w związku z utratą statusu studenta PŁ i zadłużeniem w opłatach za zajmowany pokój. W protokole odnotowano, że pozwany odmówił przyjęcia pisma i podpisania jego kopii, w związku z czym zostało ono pozostawione w pokoju zajmowanym przez pozwanego.

Sąd Rejonowy ustalił nadto, że J. R. od dnia 28 września 2018r. jest studentem (...) na Wydziale Fizyki (...), (...) i Matematyki Stosowanej Politechniki (...). Pozwany nie korzysta z pomocy MOPS w Ł., w Powiatowym Urzędzie Pracy w Ł. od dnia 25 czerwca 2012r. jest zarejestrowany jako osoba poszukująca pracy, na dzień 11 września 2017r. nie był zarejestrowany jako osoba bezrobotna. Pozwany pobiera rentę z ZUS, której wysokość na marzec 2017r. wynosiła 561,44 zł miesięcznie.

Odnosząc się do przebiegu postępowania Sąd Rejonowy wskazał, że wnioski pozwanego o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania pozwanego zostały oddalone, bowiem dowód ten był zbędny dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd Rejonowy w tym kontekście wskazał, że władze Politechniki (...) odmówiły pozwanemu prawa zakwaterowania w (...) Studenta PŁ poczynawszy od roku akademickiego 2014/2015. Wniosek pozwanego o przyznanie miejsca w (...) Studenckim

został załatwiony odmownie, a podejmowane przez pozwanego próby wzruszenia tej decyzji okazały się nieskuteczne. Podobnie wniosek pozwanego o przyznanie prawa do zamieszkiwania w (...) Studenckim złożony w związku z przyjęciem pozwanego na studia w roku akademickim 2018/2019 został rozpatrzony negatywnie. Sąd Rejonowy wskazał, że w opisanych okolicznościach ewentualne zeznania pozwanego nie mogły wpłynąć na ocenę mocy wiążącej prawomocnych rozstrzygnięć sądów i decyzji organów powodowej uczelni w przedmiocie skreślenia pozwanego z listy studentów PŁ w Ł., jak i odmowy przyznania pozwanemu prawa do miejsca w (...) Studenta PŁ. Sąd Rejonowy podkreślił, że opisanych decyzji nie udało się pozwanemu zakwestionować tak w postępowaniu administracyjnym, jak również w postępowaniu przez sądami administracyjnymi. Tym bardziej zeznania pozwanego złożone w niniejszej sprawie nie mogły w żaden sposób wzruszyć prawomocnych rozstrzygnięć, mających moc wiążącą. Sąd Rejonowy wskazał, że z podobnych względów oddaleniu podlegały również wnioski pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków.

Opierając się na przytoczonych ustaleniach faktycznych Sąd Rejonowy wskazał, że żądanie pozwu znajdowało oparcie w art. 222 § 1 k.c. Nadto Sąd Rejonowy podkreślił, że zgodnie z art. 104 pkt 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018r. prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, który jest odpowiednikiem poprzednio obowiązującego art. 173 ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2005r. Prawo o szkolnictwie wyższym, student może ubiegać się o zakwaterowanie w domu studenckim uczelni lub wyżywienia w stołówce studenckiej uczelni. Przyznanie wnioskującemu zakwaterowania w domu studenckim jest więc uzależnione od przysługiwania mu statusu studenta. Jednakże status ten nie zapewnia każdorazowo uzyskania zakwaterowania, a jedynie skorzystanie z uprawnienia do wystąpienia ze stosownym wnioskiem, lecz nie gwarantuje otrzymania świadczenia. Sąd Rejonowy stwierdził, że powód wykazał swój tytuł prawny do nieruchomości, na której posadowiony jest budynek (...) Studenckiego, gdzie znajduje się pokój mieszkalny zajmowany przez pozwanego. Pozwanemu w przeszłości przysługiwał tytuł prawny do zajmowania spornego pokoju, jednak ustąpił on najpóźniej przed rozpoczęciem roku akademickiego 2014/2015, a dalsze wnioski pozwanego o przyznanie prawa do zakwaterowania w (...) Studenckim zostały rozpoznane odmownie. Na mocy decyzji Prorektora PŁ pozwany uprawniony był do zajmowania spornego pokoju do dnia 5 września 2014r., po tej dacie pozwany zajmuje spornym pokój bez tytułu prawnego. Sąd Rejonowy wskazał, że uzyskanie przez pozwanego przed zamknięciem rozprawy ponownie statusu (...) Politechniki (...) nie oznacza automatycznego przyznania pozwanemu uprawnienia do zakwaterowania w (...) Studenckim. Status studenta umożliwił jedynie pozwanemu złożenie stosownego wniosku, który to wniosek nie został uwzględniony. Podsumowując Sąd Rejonowy stwierdził, że obecnie pozwany zajmuje pokój mieszkalny nr (...) w IX (...) Politechniki (...) bez jakiegokolwiek tytułu prawnego, wobec czego roszczenie właściciela nieruchomości jest uzasadnione.

Sąd Rejonowy nadto stwierdził, że w sprawie nie zachodzą podstawy do orzekania o uprawnieniu pozwanego do zawarcia umowy najmu socjalnego lokalu, bowiem obowiązek orzekania w tym przedmiocie dotyczy wypadku nakazania opróżnienia lokalu w rozumieniu ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jedn. Dz. U. z 2018r., poz. 1234). Odwołując się do regulacji art. 2 ust. 1 pkt 4 powołanej ustawy Sąd Rejonowy uznał, że sporny pokój nie stanowi lokalu, bowiem wszystkie pomieszczenia przeznaczone do krótkotrwałego pobytu osób, nawet te, które w ustawie nie zostały wprost wymienione, nie stanowią lokali mieszkalnych w rozumieniu ustawy. Sąd Rejonowy wskazał, że nie są lokalami w rozumieniu powołanej ustawy pomieszczenia o charakterze jedynie przejściowym, nie będące docelowym miejscem zamieszkania, lecz służące jedynie do czasowego pobytu. Z tego względu lokalem nie może być pokój zlokalizowany w (...) Studenckim. Pomieszczenie takie ze swej istoty ma bowiem zapewnić miejsce zamieszkania ograniczonej grupie osób jedynie na czas odbywania przez nie studiów. Nie będzie więc ono miejscem, które może stanowić centrum życiowe poprzez zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych danej osoby w perspektywie jej całego życia. Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy uznał, że brak było podstaw do badania czy w okolicznościach sprawy zachodzą przesłanki do orzekania o ewentualnym uprawnieniu pozwanego do zawarcia umowy najmu socjalnego lokalu. Dokonując oceny żądania pozwu w kontekście art. 5 k.c. Sąd Rejonowy stwierdził, że nie pozostaje ono w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego i nie stanowi nadużycia prawa podmiotowego przez stronę powodową. Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach procesu był art. 102 k.p.c.

Apelację od opisanego wyroku wywiódł pozwany podnosząc, że przedmiotowy wyrok skutkuje narażeniem pozwanego na utratę prawa do nauki, do mieszkania, leczenia, narażeniem zdrowia i życia, spowodowania zrabowania, kradzieży, zniszczenia mienia pozwanego i szereg innych wymienionych skutków, opisanych szczegółowo przez pozwanego w kontekście kwalifikacji prawnokarnej. W konkluzji skarżący pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia bądź jego uchylenie i obciążenie wszelkimi kosztami strony przeciwnej.

W uzupełnieniu apelacji sprecyzowane zostały następujące zarzuty pod adresem opisanego wyroku:

1) błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia poprzez przyjęcie, że pozwany bezprawnie (bez tytułu prawnego) zamieszkuje w pokoju nr (...) w (...) Studenckim PŁ, w sytuacji gdy w chwili orzekania pozwany miał status (...) Politechniki (...), a powód nie wykazał, by pozwany miał zaległości w opłacie za pokój, który zajmuje;

2) naruszenia przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a to:

a/ art. 299 k.p.c. i art. 214¹ § 1 k.p.c. przez przeprowadzenie rozprawy w dniu 18 czerwca 2019r., a następnie oddalenie wniosku o przesłuchanie pozwanego jako strony postępowania, podczas usprawiedliwionego niestawiennictwa pozwanego z powodu choroby, mimo złożenia pisemnego wniosku o odroczenie rozprawy wraz z dołączeniem zaświadczenia potwierdzającego niemożność stawienia się na zawiadomienie sądu, wystawionego przez lekarza sądowego – co powoduje nieważność postępowania w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. z uwagi na pozbawienie strony możliwości obrony swych praw;

b/ art. 204 § 1 k.p.c. przez nieprzyjęcie do rozpoznania pozwu wzajemnego złożonego przez pozwanego pismem z dnia 19 grudnia 2017r., przez co sąd nie rozpoznał wzajemnych roszczeń i zarzutów pozwanego, a tym samym nie rozpoznał istotny sprawy;

c/ art. 299 k.p.c. przez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie pozwanego z uwagi na uznanie tego dowodu za zbędny dla rozstrzygnięcia sprawy, mimo że po wyczerpaniu innych środków dowodowych pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy;

d/ art. 233 § 1 k.p.c. przez zamknięcie rozprawy i wydanie wyroku w sprawie, mimo że w aktach sprawy nie znajdowały się dowody i pisma procesowe składane osobiście przez pozwanego w biurze podawczym sądu, to jest pismo z dnia 17 czerwca 2019r. oraz pismo z dnia 24 czerwca 2019r.

e/ art. 245 k.p.c. w związku z art. 248 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o zobowiązanie powoda do złożenia wszelkich dokumentów związanych z zakwaterowaniem pozwanego w (...) Studenta nr IX od dnia 1 września 2012r do chwili obecnej;

f/ art. 258 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków wskazanych przez pozwanego;

3) naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:

a/ art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego poprzez błędną wykładnię pojęcia „lokal” i przyjęcie, że lokalem w rozumieniu tejże ustawy nie jest pokój zajmowany przez pozwanego w (...) Politechniki (...);

b/ art. 14 ust. 4 powołanej ustawy przez jego niezastosowanie i zaniechanie orzeczenia o uprawnieniu pozwanego do otrzymania lokalu socjalnego z uwagi na fakt, że pozwany jest rencistą spełniającym kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej;

c/ art. 14 ust. 6 powołanej ustawy poprzez jego niezastosowanie i niewstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez Miasto Ł. pozwanemu oferty zawarcia umowy najmu socjalnego lokalu;

d/ art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uwzględnienie powództwa, mimo że żądanie powoda jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, w sytuacji kiedy pozwany ma aktualnie status (...) Politechniki (...), a powód nie wykazał, żeby pozwany miał zaległości z tytułu zajmowania lokalu, a nadto wobec uznania, iż pozwanemu nie służy uprawnienie do zawarcia umowy najmu socjalnego lokalu, co jest równoznaczne z „eksmisją na bruk”.

Powołując się na powyższe skarżący ostatecznie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i zniesienie postępowania w zakresie rozprawy w dniu 18 czerwca 2019r. oraz przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, względnie przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania z uwagi na nierozpoznanie istotny sprawy w zakresie pozwu wzajemnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała uwzględnieniu ze skutkiem uchylenia zaskarżonego wyroku, jednakże z uwagi na inne okoliczności niż przytoczone w uzasadnieniu wniosku apelacji.

Do rozpoznania apelacji wniesionej w niniejszej sprawie znajdowały zastosowanie przepisy kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 7 listopada 2019r., a to na podstawie art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 4 lipca 2019r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019r., poz. 1469).

W pierwszej kolejności należało odnieść się do zarzutów natury procesowej, gdyż kwestia stosowania przepisów prawa materialnego może być badana wyłącznie w oparciu o prawidłowe ustalenia faktyczne. Natomiast spośród zarzutów naruszenia przepisów postępowania zgłoszonych w apelacji, jako najdalej idący przede wszystkim należało rozważyć zarzut nieważności postępowania, bowiem wnioski w tym zakresie z natury rzeczy determinują kierunek rozstrzygnięcia.

Skarżący wiązał nieważność postępowania z nieuwzględnieniem wniosku pozwanego o odroczenie rozprawy w dniu 18 czerwca 2019r., który to wniosek motywowany był chorobą pozwanego potwierdzoną zaświadczeniem wydanym przez lekarza sądowego. Wedle apelującego doszło w ten sposób do pozbawienia pozwanego możliwości obrony swych praw.

Ze stanowiskiem skarżącego nie można zgodzić, a to dlatego, że u podstaw analizowanego zarzutu została pominięta okoliczność, iż rozprawa w dniu 18 czerwca 2019r. prowadzona była z udziałem pełnomocnika pozwanego (protokół skrócony – k. 278). Nieuprawnione jest więc twierdzenie pozwanego, iż podczas rozprawy w dniu 18 czerwca 2019r. pozwany był pozbawiony możliwości obrony swych praw, skoro był on reprezentowany na rozprawie przez pełnomocnika. Nieuzasadnione jest przy tym wiązanie zarzutu nieważności postępowania, jak czynił to skarżący, z decyzją sądu o oddaleniu wniosku o przesłuchanie pozwanego w charakterze strony. Kwestia ta nie dotyczy zagwarantowania stronie możliwości obrony jej praw w toku prowadzonego procesu, ale odnosi się do gromadzenia materiału dowodowego w sprawie, wobec czego w świetle art. 379 k.p.c. nie wiąże się z okolicznościami powodującymi nieważność postępowania. Jak wskazuje się w orzecznictwie, odmowa dopuszczenia dowodu zgłoszonego przez stronę nie pozbawia strony możliwości obrony jej praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. i nie uzasadnia zarzutu nieważności postępowania (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 13 października 2005r., II PK 116/05, Lex nr 1619726).

Podkreślenia przy tym wymaga, że pełnomocnik pozwanego obecny podczas rozprawy w dniu 18 czerwca 2019r. podejmował czynności celem ochrony interesów pozwanego odpowiednie do przebiegu posiedzenia, w szczególności wniósł zastrzeżenie do protokołu rozprawy w związku z oddaleniem wniosków dowodowych zgłoszonych przez pozwanego (protokół rozprawy z dnia 18 czerwca 2019r. – 00:14:31 – protokół skrócony – k. 278 odw.). Udział pełnomocnika w rozprawie zapewnił więc możliwość obrony praw pozwanego, wobec czego zarzut nieważności postępowania w tym zakresie nie mógł spotkać się z aprobatą.

Jednakże zarzut ten był uzasadniony w związku z okolicznościami, w jakich doszło do wydania zaskarżonego wyroku.

Zaskarżony wyrok został wydany w dniu 25 czerwca 2019r. przez sędziego objętego wnioskiem o wyłączenie od rozpoznania sprawy, który to wniosek złożony przez pozwanego wpłynął do sądu dnia 24 czerwca 2019r. Pismo pozwanego złożone dnia 24 czerwca 2019r., a kierowane do sądu rozpoznającego sprawę nie zostało załączone do akt sprawy, natomiast do akt załączono pismo pozwanego z dnia 24 czerwca 2019r. skierowane do Prezesa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi (pismo – k. 304 – 316). Jednocześnie w toku postępowania apelacyjnego ustalono, że pozwany złożył dnia 24 czerwca 2019r. dwa pisma, jedno z nich skierowane było do sądu rozpoznającego sprawę. Okoliczność ta została potwierdzona przez skarżącego, gdyż do apelacji załączono kopię przedmiotowego pisma z prezentatą sądu z dnia 24 czerwca 2019r. (k. 411 – 417), a bez adnotacji o złożeniu pisma w Oddziale Administracyjnym, jak w przypadku pisma załączonego do akt sprawy (k. 304). Pozwany potwierdził przy tym podczas rozprawy apelacyjnej, że treść obu pism złożonych 24 czerwca 2019r. była tożsama, podobnie załączonych do pism załączników (oświadczenie – pozwanego – protokół rozprawy apelacyjnej – 00:10:02; protokół skrócony – k. 499 odw.).

W aktach sprawy znajduje się więc pismo pozwanego z dnia 24 czerwca 2019r. o treści odpowiadającej pismu z tej samej daty, kierowanemu przez pozwanego do sądu rozpoznającego sprawę. Pismo to zostało załączone do akt już po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji, bowiem dopiero w dniu 12 sierpnia 2019r. (zarządzenie – k. 304).

We wskazanym piśmie pozwanego został zawarty wniosek o wyłączenie sędziego referenta od dalszego prowadzenia sprawy. Wniosek ten w opisanych okolicznościach nie mógł zostać rozpoznany przed dniem, na który wyznaczono ogłoszenie wyroku w sprawie. Nie można przy tym czynić sędziemu referentowi zarzutu w związku z kontynuowaniem czynności w sprawie, bowiem na dzień wyrokowania w aktach sprawy nie było wniosku pozwanego o wyłączenie sędziego, wobec czego fakt wystąpienia przez pozwanego z przedmiotowym wnioskiem nie mógł być znany sędziemu orzekającemu w sprawie, zaś pełnomocnik pozwanego, pomimo obecności podczas ogłoszenia wyroku, nie poinformował sądu o złożeniu przedmiotowego wniosku (protokół z ogłoszenia wyroku – k. 279).

Opisany wniosek o wyłączenie sędziego z dnia 24 czerwca 2019r. został następnie uznany przez sąd, w składzie, któremu przewodniczyła sędzia objęta wnioskiem, za wniosek ponowny w rozumieniu art. 53¹ k.p.c. i jako taki został odrzucony postanowieniem z dnia 14 sierpnia 2019r. Niezależnie od rozbieżnych stanowisk wypowiedzianych na gruncie art. 53¹ k.p.c., w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania przez Sąd Rejonowy, odnośnie do sposobu rozpoznania wniosku kwalifikowanego na podstawie art. 53¹ k.p.c. (por. T. Ereciński w: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, SIP Lex oraz M. Manowska w: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, SIP Lex), w niniejszej sprawie okoliczność wydania wyroku przez sędziego objętego wnioskiem o wyłączenie przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia.

Zgodnie z art. 50 § 3 k.p.c. do czasu rozstrzygnięcia wniosku o wyłączenie sędziego: sędzia, którego dotyczy wniosek, może podejmować dalsze czynności w sprawie; nie może zostać wydane orzeczenie lub zarządzenie kończące postępowanie w sprawie. Powyższe oznacza, że zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem art. 50 § 3 k.p.c. Doszło bowiem do rozpoznania sprawy przez sędziego, co do którego wniosek o wyłączenie oparty na art. 49 k.p.c. nie został merytorycznie rozpoznany. W świetle przytoczonych wyżej przepisów, sędzia którego dotyczy wniosek o wyłączenie, do chwili rozpoznania tego wniosku nie ma kompetencji do wydania wyroku w sprawie. Udział takiego sędziego w składzie orzekającym oznacza, że skład sądu był sprzeczny z przepisami prawa, względnie opisaną sytuację należy uznać za rozpoznanie sprawy przez sędziego wyłączonego z mocy ustawy - art. 379 pkt 4 k.p.c. (podobnie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 maja 2013r., II PK 273/12, Lex nr 1365652, tak też Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 6 lipca 2016r., I ACa 47/15, Lex nr 2115412).

W rozpoznawanej sprawie zachodziły więc podstawy do uznania zarzutu nieważności postępowania za uzasadniony, jednakże nie w oparciu o pkt 5 art. 379 k.p.c., jak chciał skarżący, ale na podstawie art. 379 pkt 4 k.p.c.

Wobec stwierdzenia powyższej okoliczności oddaleniu podlegał wniosek skarżącego o odroczenie rozprawy apelacyjnej powiązany z treścią innych zarzutów zgłoszonych w apelacji (protokół rozprawy apelacyjnej – 00:31:40).

Z uwagi na stwierdzone uchybienie w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, powodujące konieczność uchylecia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, rozpoznanie pozostałych zarzutów zgłoszonych w apelacji na obecnym etapie postępowania należało uznać za przedwczesne. W tym miejscu zaznaczyć jedynie trzeba, że w toku ponownego rozpoznania sprawy Sąd Rejonowy, dysponując odpisem pisma pozwanego z dnia 24 czerwca 2019r., winien dążyć do sprecyzowania przez pozwanego aktualnego stanowiska na gruncie wniosków zgłoszonych w tymże piśmie, a następnie dokonać ich kwalifikacji w kontekście znaczenia dla rozstrzygnięcia w przedmiocie procesu.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 386 § 2 k.p.c. i art. 108 § 2 k.p.c.